

Emili Rodríguez-Bernabeu

Talismans

Premi Ibn Jafadja
Ciutat d'Alzira

Imatge tènue que al sospir convida,
somriure tímid que convoca al gaudi,
petita història que em guardava sempre
sense temences.

No sé com dir-te la valor immensa,
la companyia que restà aturada,
en petits tràngols i malures noves,
entre rondalles.

EL LLIBRE

Vaig entreobrir el llibre.
Era un llibre molt vell amb regust d'encanteri.
Tenia
ensomnis d'humitat,
la flaire
fenicada de fongs,
la veu d'un temps pretèrit.
Un auspici clement recorria les pàgines
i el vell text confortava.
Una lleu lletania xuclava les paraules,
el pensament, l'angoixa.
Les pàgines desfetes
copsaven la memòria
d'albirs llunyans fantàstics
de records impossibles.
Lèxic i laberints definien la joia.
El text em descobria
un espai immutable reblert de vaticinis,
una visió remota
de futurs perdurables.
Una visió precisa
omplia la consciència
d'intuïcions exactes.

M'extasiava el llibre,
el fullejava atònit,
entrellucava un món
a través d'un presagi
que vaig tenir un dia
llunyà que no recorde.

EL FAR

Vell afany de la nit.
La barca.
La fondària escampava
lentes,
hipnòtiques onades
sobre l'escorça negra
de la mar en silenci.

El far
en la fonda fosc,
en la vasta inquietud,
en l'espai palpitant,
en l'esper d'una nova arribada.

El far
que vetla la mar negra,
opaca, sense límits.

L'OCELL DE LA PENOMBRA

En adormir-nos, aixeca el vol
del seu amagatall ombrívol,
l'entranya de la terra,
atzucac de la forma,
temple de la paraula,
la llar inassolible de la idea,
habitatge del temps.

L'ocell esborra el seu missatge
només eixir de la penombra.
I pressentim el buit pregon
que vol comunicar-nos,
aquella consciència
de l'oblit sense somnis.

YANTRA

Clarobscur de les cases profundes,
de besllums i de pols
sobre el rastre roent de paraules no dites.

Contemple aquest llindar,
l'aurora fosca dels objectes que criden
llur persistència amenaçada.

Com deslliurar-me ja
d'aquest parany d'objectes innombrables?

Recerque quin ha de ser el just moment de cloure
la vella història que em domina.
I veig la fi llunyana,
remota, inescrutable.

LLUNA

Itinerari pà·lid,
salvífic de la Lluna,
òrbita,
aürt silenciós
del temps immòbil.

Pàlpit primordial,
neula translúcida,
blanura
de records i de límits,
indecisa aparença nocturna,
guia subtil,
tast del missatge que vaig perdre,
forma refeta de l'oblit.

ROURE DE SEDA*

Com has triomfat en lluita aferrissada contra l'amarg salnitre!
Com un mur cara al mar des de la teua terra originària,
[exòtica i benigna.

Les teues flors de groc taronja prop del cim,
les fulles verdes glauques com la vida de l'aigua,
la teua soca sobre la terra eixuta, roca, l'estrat cretaci on
[vares arrelar.

Canvies de llinatge per viure sense glòria.

La vida dura que pateixes amb la teua esplendor
pastura el mar amb la vaga esperança.

Viure per sempre empeltat en el cel
mentre ombreges els rostres i els projectes.

* Roure de seda: *Grevillea robusta*

LABERINT

Sempre el dubte profund,
temença intacta,
clam sobre el mur que tenalla el perill,
piaf, renill terrífic
d'un ésser invisible
que recorre frenètic
l'itinerari incògnit de l'eixida.
Projectes, rastres
de troballes incertes,
de guanys que no esperàvem,
tan llargament traïts per l'evidència.
I repassem l'espera,
amarga de vegades,
tot enfilant senderes
que menen al no-res de les paraules.
I l'horitzó –que no existeix–, de sobte,
és només l'esperança
de trobar l'últim mot,
l'últim nombre perdut
que encerte el teorema del silenci.